

Foto: Jennie Einarsson

Massmordet i Örebro - den gripande berättelsen från en som väntade på att dö

Publicerad: 7 februari 2025

Författare: LindeNytt Redaktion

Attentatet på Campus Risbergska i Örebro har satt djupa spår nationellt och internationellt. Många vittnesmål och röster har hörts i media sedan i tisdags - dock kan ord sällan beskriva det trauma som uppstår för den som har upplevt skräcken på riktigt. LindeNytt har varit i kontakt med en person från Lindesberg, som var en av de som blev fast mitt i mardrömmen den här dagen. Gömd inne på en toalett hör vederbörande vad som sker utanför - och väntar bara på att bli nästa offer.

Läs dennes gripande berättelse med sina egna ord nedan. Texten är ursprungligen publicerad på personens sociala medier. Personen har godkänt att texten publiceras.

Jag har stöd av familj, vänner och psykiatrin och hör av mig om jag behöver hjälp.

Många har skrivit och frågat hur jag mår, jag har dock inte svarat alla. Det går inte, men ni får gärna fortsätta visa att ni bryr er. Även mkt längre fram.

Just nu är jag fortfarande i chock. Min kropp reagerar på det jag utsatts för, genom att på olika sätt inte riktigt fungera. Jag förstår inte riktigt än, och hakar upp mig på saker troligtvis för att hjärnan inte orkar hantera allt.

Jag tänker skriva här vad som hände just för mig. Men jag kommer troligtvis inte orka svara på frågor om det.

Kl 12 tog våran lektion slut, i C05. Vi var fyra stycken som var kvar i lektionsrummet och pratade om våra liv och barn. Sen lämnar vi P i klassrummet, K går åt vänster och jag och C går åt höger för jag skulle hämta min matlåda. Vi går mot utgången, men jag behöver kissa så vi kramas och C går mot utgången och hon kommer ut precis när det börjar skjuta.

Jag gör det jag ska på toaletten, drar upp trosorna men inte byxorna. För så brukar jag göra, dra upp byxorna sist. Jag spolar och tvättar händerna när jag hör en duns. Jag hinner tänka att någon blivit arg och kastat en möbel i golvet. Sen hör jag dunsar, flera på en gång och att folk springer och skriker och tänker att nån skjuter. Men det är ju helt galet för jag måste ju till jobbet. Jag står där med byxorna i knävecket och får fram telefonen och påbörjar en konversation med mina klasskompisar för nån måste ju ringa polisen och jag tordes inte eftersom jag hörde att någon var utanför min toalett. Jag hade kontakt med mina klasskompisar under hela tiden och polisen har fått tillgång till alla chattar.

Jag kryper ihop på golvet bredvid toaletten med huvudet i en toaborste som jag inte klarade av att flytta på ifall den skulle låta. Det knackades på min dörr, det slets i min dörr, det pratade om min dörr. En annan dörr öppnades och det sköts. Jag VISSTE att jag skulle dö. Jag trodde inte, jag visste. Och detta visste jag i över en timmes tid. Jag kommer inte skriva om allt jag upplevde på toaletten, jag har suttit i förhör hos polisen, och pratar jag om exakt vad jag hört så blir det fel.

Jag kan bara prata om min känsla, vilket också är svårt. Jag började känns att mina ben domnade bort men kunde inte röra mig för jag ville inte att någon skulle höra mig. Jag blev då rädd att benen skulle börja skaka och att jag skulle avslöja mig. För varje gång jag hörde ett skott så var jag övertygad om att det var min tur. Det är en känsla som inte går att förklara eller förstå. Det är knappt jag själv förstår.

Efter en timme bankade det på min dörr och någon skriker POLISEN. Du måste öppna, det brinner. "Jag heter Johannes". Och denna gång kände jag att jag var tvungen att lita på att det var polisen. Jag låste upp men i samma ögonblick som han öppnade dörren kastade jag mig ner på backen för jag var fortfarande övertygad om att jag skulle dö. Han får mig att öppna ögonen och när jag ser poliskläderna skriker jag rakt ut.

Han säger att han ska ta mig på ryggen och springa ut med mig, jag säger att jag väger 100 kilo och att det inte går. Sen försöker han stå upp men vänsterfoten viker sig totalt. Han säger "vi måste springa nu" jag säger att jag inte kan. Han säger att vi måste och han tar min hand. Det står poliser med dragna vapen vid alla korridorer vi springer förbi. Vi måste stanna först och invänta att det är okej att springa för varje korridor. Spring! Stanna!Spring! Stanna!Spring!. På vägen ut passerar vi kroppar, men han säger åt mig att inte titta ner. Jag ser, men jag tittar inte.

Jag kom ut. Men det har gjort nåt med mig. Jag vet inte vad än. Jag är ff i chock. Min kropp fungerar inte som normalt. Jag vet att jag kommer behöva bearbeta det här. För det är inte normalt att känna att man vet att man ska dö och sen inte dö. Jag trodde inte, jag visste. Och just nu är det mycket jag inte vet. Fast jag vet att jag lever. Och jag vet att jag ska ta mig igenom det här. L frågade om jag är traumatiserad när jag pratade med henne om det här. Jag kunde bara svara att jag vet inte, jag tror inte jag har kommit dit än.

Jag är öppen nu och skriver om det här. Ni får ställa frågor om ni vill, men jag kan inte lova att ni får svar på dem eller när. Jag vill bara inte hålla allt det här inom mig.

Jag har min klass, min familj och vänner och psykiatrin så jag är inte ensam i det här. Sluta inte höra av er, men räkna inte med att jag just nu kommer orka svara.

Tack

/E.E

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/massmordet-i-orebro-den-gripande-berattelsen-fran-en-som-vantade-pa-att-do/>